

Joan Obrador

Ja fa set anys que començem, analitzem, descriuim, fruïm del millor cinema de tots els temps. Ja sabem que la pel·lícula no acaba en obrir-se novament el llum, les pel·lícules acaben aquí a **Temps Moderns**, quan tothom diu la seva. Perquè no existeix un *Blade Runner* o una *Casablanca* o un *King Kong* o un *Ciudadà Kane*... Més aviat cada pel·lícula és diferent per a cadascun dels seus espectadors i aquí, en aquesta vuit planes mensuals, podem descobrir el nostre particular *Lladre de bicicletes*, *Duel de Titans*, *El Gran Dictador* o *Ford Apatxe*...

Set anys en la vida d'una persona no són res, però en el cas d'una petita revista de cinema, feta a una petita ciutat mediterrània, en mig d'una illa blava ofegada pel turisme, ben bé sembla un miracle.

Una eternitat.
Però no, no
a t u -

rarem la nostra febril tasca hermenèuticocinematogràfica, nosaltres no som com aquell que al setè dia descansà. No ens podem permetre aquest luxe; perquè estem vius, necessitem l'activitat per continuar endavant... Ja que no disposem de l'eternitat, que no ens podem permetre de descansar el setè dia, no aturarem mai en el nostre esforç escriptural. Per això, esperem que aquest aniversari arribi a set vegades set...

¿Vos heu demanat mai per quina raó ho fem, això d'escriure i rescriure sense fi sobre les nostres pel·lícules? Suposo que tots ho sabem: nosaltres som com aquells adolescents que s'estimen en la foscor de la sala, sense que se'n adoni el veïnat... que pateixen i ploren amb elles, amb les figures de llum i so, que voldrien que no s'acabés mai la peli, per no sortir a fora.

El cinema és el millor cobertor per l'amor, per això no volem sortir a la intempèrie, on l'amor corre greu perill. No, no sóc ingenu: ja sé que també hi ha pel·lícules del desamor, però sempre hi ha un racó per al veritable amor a la pantalla, cosa que no succeeix habitualment en això tan estrany que anomenem *realitat*.

T e m p s
Moderns és la continuació natural d'aquest cobertor.

Podria dir-vos, estimats lectors, que durant aquests set anys daurats m'he demanat moltes vegades per quina raó continuar amb aquesta tasca -més bé m'ho

demano cada vegada que començo un dels meus comentaris-.

En una resposta trivial, podria fer referència a la caverna platònica i dir-vos que, en el nostre temps, l'única manera d'entendre la veritable realitat és a partir de comprendre què passa a l'interior de les modernes caverntes de cinema.

Emperò, si vos dic la veritat, no sé per quina raó començo cada vegada la tasca interpretativa. Sospito que, en el fons, aquests set anys són un immens acte d'amor, per part de tothom: els que escrivim i els qui llegeixen **Temps Moderns**. ■

